

ЧУДОВИЩЕ

Враждебно ме гледаш о, животе-чудовище.
Защо се престараваш да изглеждаш все тъй
чудовищно?!

Отдавна свикнах с образа ти безподобен...
С бърните ти лигави, звучните хрипове.
Отдавна забравих за извитите ти нокти - стомана,
претъпкани с одраната ми кожа.
С тялото ти люспесто и очите кръвясали.
С огнения ти дъх вонящ на...
гробовен балсам!

И за разлаганата плът затлъстяла.
С плъзнала проказа. Изоставен. Сам. Животе!
Защо се мъчиш да изглеждаш все тъй чудовищно?!
Отдавна хрилете ти са прогнили.
Перките гранясали. Опашката разлоена.
И все ти давам! И все взимаш
тлъсти късове от земните ми недра.

Погълна търбуха ти часове, дни, години.
Мечти. Миражи. Грях. Желания... Божественост.
И все ти давам, и все взимаш...
Прелюбодейник капризен с нощта.

О, Чудовище, с нищо неучудващо...
Върлуващо над моята плът,
под лъчите Му всевластни. Безочливо!
Повярвай ми! Зная, че съм смъртна!
Но не бих те помолила за ден живот!

Защото с нищо не съм ти длъжна!
Нито бременната ми земна пазва,
смазвана от колелата ти безброй!
От опиумите ти измислени удушена!

И не забравяй нито за миг, че аз отказах пред
Сътворителя, когато ти прие злото
в мит да превърнеш без име и прозвище...
Приех своята участ с болки да раждам!
Но отказах категорично да бъда чудовище!